

Skolen i Wozi

*Blandt eleverne er
missionærparrets søn
på knap fem år*

Af
Kaj Kjær-Hansen

Nicolai på 4½ går sammen med andre børn i den regeringsdrevne skole i Wozi. Han har ikke problemer med sproget, fordi undervisningssproget er engelsk. Legekammerater er der nok af, fordi han er den, der har spændende legetøj.

Han har skolerygsæk, selv om der ikke er så meget i. Et kladderhefte og en blyant. Skolen kører uden undervisningsmateriale. Og når der skal spilles basketball, kommer de store drenge og låner bolden hos familien Skjøtt. Samtidig er der fra skolens ledelse seriøse bestræbelser på at indføre tvungen skoleuniform. Til 15 dollar.

Efter et par timers undervisning kommer Nicolai hjem ved 10-tiden. Som regel er der en kammerat med, som bærer hans rygsæk. Hvor lang tid han kan gå i skole her, er hans forældre ikke klar over. Men så lang tid som han synes om det og er så lille, har de ingen skrupler med at sende ham i skole og ind i en klasse med omkring 70 elever, selv om nogle amerikanske missionærer har udtrykt deres forundring over dette.

Når Bodil og Jens-Arne Skjøtt et par aftener om ugen holder skole for 5-6 store drenge, hænger Nicolai også på. Det foregår også på engelsk, selv om forældrene også på denne måde kan supplere deres lomasprogstudier med lidt praktik. I denne sammenhæng er landsbyens drenges afrikanske navne blevet erstattet med deres skolenavne, som klinger og udtales

godt engelsk: James, Peter, John og Moses. Bibelske navne bærer de i skolen, selv om de ikke er døbt.

Sproget

Da landsbyens forældre selv kan bestemme, hvornår deres børn skal i skole, afhænger børnenes uddannelse meget af forældrenes syn. Men selv efter en skolegang på 6 år, hvor al undervisning er givet på engelsk, er det ret så begrænset, hvor meget engelsk disse børn alligevel forstår, når det kommer til stykket.

I den lille bibelkreds, som samles hver lørdag aften, kommer 14-16 årige drenge, som hører til de bedre elever i landsbyens skole. De kan stave sig igennem en bibeltekst på engelsk, men indholdet af den læste tekst forstår de ikke. Også selv om disse har fået al deres undervisning i skolen på engelsk.

Samtidig med at familien Skjøtt vil fortsætte en engelsk bibelkreds, fordi sproget i sig selv kan være et incitament til i det hele taget at komme, har arbejdet i den lille bibelkreds belært dem om, at dersom de skal kommunikere evangeliet mundtligt, er der ingen anden vej end at lære loma-folkets sprog. Om de også kan være med til at få gang i at lære landsbyen og andre at læse loma, er en anden sag. Men det er nødvendigt, dersom evangeliet skal kommunikeres skriftligt.

Tidligere artikler fra kirken i Liberia har været bragt 14., 17., 20. og 27. juli.

Bodil Skjøtt sammen med Tammi, som kommer i den engelske bibelkreds i Wozi.